

ζι μας τις συναντήσαμε τις φτωχές· τὸν χαιρέτησαν περίφοβα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐσήκωνε τὰ ριστερά του φρύδι κι' ἄφηνε νὰ πέση τὸ αἰώνιό του μονόκλ. κάποιος τὸν βῶτησε πού τις γνωρίζει αὐτές· καὶ κείνος ἀπήντησε ὅτι τῇ μικρῇ τῇ νοστιμούλᾳ τὴν εἶχε ἐρωμέ-
-νῃ· του ἔναν καιρὸ καὶ τῆς κρατοῦσε παρτιμέντο, δια-
-τηροῦσε καὶ τις ἀδελφές, ἀλλὰ τοῦ κόστιζαν ἕνα διά-
-βολο καὶ τρία τέταρτα· ὥς τε νὰ ξεμπλέξῃ εἶδε κ' ἐπαθε... » Καὶ γέλασε μὲ τὸ γέλοιό του ἐκεῖνο ὁ φίλος μου, πού μοιάζει κάποτε σὺν νὰ τριζῇ τὸ πριό-
-νι στὸ μάρμαρο ἐπάνω.

Ὁ δρόμος ὁ φτωχὸς ἐν τῷ μεταξὺ ἐζωντά-
-νευεν. ἕνας ἕνας, μιὰ μιὰ, δυὸ δυὸ, ἐμφανίζονται εἰς τις πόρτες οἱ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κάτου-
-κοι ἀπὸ κάθε χαμόσπιτο καὶ ἀποτελοῦν κύκλους μικροτέρους ἢ μεγαλυτέρους, καὶ περιπατοῦν, καὶ στρέφουν καὶ χωρίζονται διὸ νὰ ἀποτελέσουν νέους· πόσαι μορφὰι πόσοι τύποι! Ἐκεῖ εἰς τὴν γω-
-νίαν, κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι, τριγυρίζουν τέσσαρες πέν-
-τε καὶ κρέμονται, θαρρεῖς, ἀπὸ τὰ χεῖλη μιᾶς μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά, μὲ πολλὰς πυκνάδες στὰ μεστά
-της μάγουλα καὶ στὸ μικρὸ της κάτασπρο μέτωπο καὶ μὲ μάτια στεγνὰ, πού ἔπαιε κάθε τους ὑγρασία ἢ παντοτεινὴ καὶ ἀχόρταγῃ φλόγα τοῦ αἵματος. Ὁ φίλος μου, πού τίποτε δὲν τὸν γέλᾳ, μού ἐξηγεῖ τί
-μπορεῖ νὰ λέγῃ καί... ἐρυθριῶ. Φαντάζομαι καὶ τί εἰμποροῦν νὰ ἀκούουν ἀπὸ μερικοὺς πού τὰς ἐπλη-
-σίασαν ἤδη καὶ μὲ ὠμές καὶ ζωντανὰς χειρονομίας θὰ συνοδεύουν ὀμιλίας γυμνὰς βέβαια καὶ ἀσκέπαστες·
-ἀλλὰ δὲν ἐρυθριοῦν· καγχάζουν μόνον. Καὶ μεταξὺ
-δυὸ καγχασμῶν, πού φθάνουν μέχρις ἡμῶν, καὶ ἐνῶ
-ἐδίπλωνε τὸν «Νεολόγον», πού δὲν ἔβλεπε πλέον νὰ
-διαβάσῃ, μού ἐδίδαξεν ὁ φίλος μου νὰ πιστεύω ὅτι καὶ
-τοῦ φτωχοῦ δρόμου ὁ κόσμος, ὅπως ὁ ἄλλος, κρύπτει
-τὰ ἴδια ἐνστικτὰ τοῦ πρώτου κτήνους κάτω ἀπὸ τὸ
-ἴδιο δέρμα· ἢ μόνη διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸν τρόπον
-μὲ τὸν ὁποῖον σκεπάζουν ἢ ἐνδύουν αὐτὸ τὸ ἴδιον
-δέρμα». Τὸν διέκοψαν σπαρακτικαὶ φωναὶ προερχό-
-μεναι ἀπὸ ἕνα σωρὸν γάτες, πού ἐβλέπαμεν ἀντίκρου
-ἐκεῖ στὰ κεραμίδια ἐπάνω· ἐγνώριζα ὅτι τρέφει ξε-
-χωριστὰς συμπαθείας πρὸς τὰ ἐλαστικὰ αὐτὰ τε-
-τράποδα, τὰ τὸσον ζωντανὰ σύμβολα τοῦ «αἰωνίου
-γυναικολογίου»· ἀλλὰ δὲν ἐνόησα διατί, μετὰ τινος
-στιγμᾶς, ἀφοῦ ἐκόπασαν αἱ κραυγαὶ αἱ πρώται, μού
-εἶπεν θλιβερῶς κάπως καὶ περιλύπως· «μήπως δὲν
-ἀποδεικνύουν, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ θέλουν καὶ νὰ τὸ
-συλλογίζονται, ὅτι οἱ ἴδιαι ἀφορμὲς καὶ αἰτίαι ἔχουν
-τὰ ἴδια ἀποτελέσματα πάντοτε ;»

Ἦ νύχτα ἔπεφτε γρηγορότερα καὶ μόλις ἐβλέπα-
-μεν ἐξαφνιζόμενα ἕνα ἕνα, δυὸ δυὸ, πίσω ἀπὸ κατὶ
-κρημνισμένους τοίχους καὶ χαλάσματα, τὰ συμπλέγ-
-ματα πού παρήλαυνον πρὸ ὀλίγου ἐμπρὸς μας. Ὁ
-φίλος μου ἐσηκώθη, παραδόξως εὐθυμος. Μὲ ἔφερε
-μυστηριωδῶς ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλον ἄσπρον τοίχον
-καὶ ἐστάθη. Ἀναψὲν ἔπειτα ἕνα κερνέο σπέρτο, με-

γάλο σὺν ἀγιοκέρι τῆς πεντάρας καὶ μού εἶπε νὰ
-διαβάσω. Ἐδιδάσκα· μὲ κάρθουνο γραμμένα εἰς τὸν
-ἄσπρον τοίχον, τόσο μεγάλᾳ γράμματα :

— Ἀπαγορεύεται τὸ κόρτε καὶ τὰ ρέστα...

I.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Μιὰ στατιστικὴ διὰ τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν :

Ὅταν ἐκλεγοῦν οἱ ἀντικαταστάται τοῦ Ἀλεξάν-
-δρου Δουμά καὶ τοῦ Λέοντος Σεῦ ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς
-τῶν ἀθανάτων ἀπὸ τὰ 1635 πού ἰδρύθη ἡ Ἀκαδη-
-μία θὰ ἀνέρχεται πρὸς τετρακοσίους ἐνενηντα πέντε.
-Ἀναλογοῦν δηλ. δυὸ ἀκαδημαῖκοι τὸν χρόνον.

Ἀφ' οὗτου ὅμως ὁ Ζολᾶ παρουσιάσθηκε διὰ πρώτην
-φορὰ διὰ τὴν ἑδρὰ τοῦ Ὠζιᾶ δηλ. τὴν 1. Μαΐου
-1890, ἡ ἀναλογία κῆρυξε. Ἐξελέγησαν τὸ ὅλον δε-
-καπέντε· δηλ. τρεῖς τὸν χρόνον.

Ὅσο ὅμως πᾶσι καὶ ὁ Ζολᾶ κατορθώνει νὰ παίρ-
-νῃ περισσοτέρας ψήφους καὶ ἴσως μιὰ μέρα, ἀνέξχο-
-λουθῇ ἔτσι ν' αὐξάνῃ ἡ ἀναλογία, κατορθώσῃ καὶ αὐ-
-τὸς νὰ γίνῃ ἀθάνατος, ἂν δὲν πεθάνῃ ὡς τότε.

Καθὼς γράφουν τὰ γαλλικὰ φύλλα, ὁ τελευταῖος
-ἀκαδημαῖκός, ὁ Γάστων Παρί δὲν μοιάζει τὸν προη-
-γούμενον· δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους πού μπαίνουν στὴν
-αἶθουσα τῶν ἀθανάτων κατὰ χάριν ἢ διὰ ποιὸς ξέρει
-τί λόγους. Τὴν θέσιν αὐτὴν τὴν κέρδισε μὲ τὸν κόπο
-τοῦ καὶ μπαίνει ὅχι σὺν ἄνθρωπος πού δέχεται μιὰ
-ἐνθάρρυνσιν ἢ μιὰ κολακεία ἀλλὰ πού παίρνει ἐκεῖνο
-πού τοῦ ἀνήκει. Ὅσοι διαβάσαν, λείει τὸ ἴδιο φύλλο,
-τὰς μελέτας τοῦ γιὰ τὴ γαλλικὴν φιλολογία καὶ
-τὴν ποίησιν τοῦ μεσαιῶνος καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν τὰς
-παραδόσεις του, θαυμάζουν τὴν ἐμβριθεῖά του, τὸ
-ἀσφαλές τῶν κρίσεών του καὶ τὴν τέχνην πού ἔχει νὰ
-μεταδίδῃ τὸσον εὐκολὰ καὶ τόσο καταληπτὰ τὰς
-λεπτοτέρας καὶ ὑψηλότερας ιδέας.

Στὰς συνδιαλέξεις του εἶναι μοναδικός. Αἱ φράσεις
-του, πού εἶναι τόσο περιεκτικαὶ καὶ βαθεῖαι, μοιάζουν
-κάποιες φορές σὺν παραδοξολογίας, ἀλλὰ παραδοξο-
-λογίες πού λένε πολλὰ μὲ λίγα λόγια. «Ἦ ἀπόλυτος
-τοῦ ἀληθοῦς λατρεία, λέγει ὁ Λεμέτρο, συνδέεται σ'
-αὐτὸν μὲ τὰ πιὸ ἐμρῶφα καὶ λεπτότερα ἀνθρώπινα
-αἰσθηήματα».

Μιὰ γνώμη τοῦ Παρί :

«Ἦ ἱστορία τῆς φιλολογίας ἐνός λαοῦ εἶναι ἡ ἱ-
-στορία τοῦ ἐθνικοῦ βίου καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἐθνικῆς
-του συνευδήσεως».

Ὁ γνωστότατος ζωγράφος πού ἐφέτος πῆρε τὸ
-τιμητικὸν μετάλλιον τοῦ Σαλὸν τῶν Ἰλυσίων, ὁ Βε-
-νιαμὴν Κωνστάν, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνας
-πού δοκίμασαν τὸ περισσώτερον τὴν εὐνοίαν τοῦ δη-

μουσίου. Μόλις περνᾷ τὰ πενήντα καὶ εἶναι ἀκόμη πολὺ ζωηρὸς.

Ἐκτὸς τῆς ἀθάνατης πινελιᾶς του, ποὺ κάθε τόσο, μὲ τὰ θαυμαστικά του ἀνατολικῆς ὑποθέσεως ἔργα καὶ τὰ πορτρέτα, σὺν λαμπροῖς κομῆται περνοῦν στὸν ὀρίζοντα τῆς τέχνης, ἔχει καὶ πέννα ὅχι εὐκαταφρόνητη.

Ἔχει γράψει κρίσεις συντόμους διὰ μερικoὺς ζωγράφους ἐκ τῶν ὁποίων ἀποσπῶμεν μερικάς :

«Ingres.— Μία ἀπὸ τῆς πειθὲς μεγάλης προσωποποιήσεως τῆς τέχνης μας. Ποτὲ τὸ γυμνὸ τῆς γυναικὸς σῶμα δὲν βρῆκε θαυμαστήν, ἀγνώτερον καὶ αἰσθηματικότερον. Τὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἔργα του εἰς τὰ ὁποῖα ἀποτυπᾷ πιστὰ ἐκείνο ποὺ ἐβλέπε εἶναι πρώτης τάξεως ἀριστοτεχνήματα. Τὰ ἱερογροφῆματά του ἐκπληττοῦν τοὺς καλλιτέχνους. Ἡ δὲ Στρατοπέδικη, ὁ Ἅγιος Συμφωριανὸς, τὸ Τάξιμο τοῦ Λουδοβίκου XIII, Ἡ εἰκὼν τοῦ Βερτώρ, ἡ Πηγὴ καὶ ἡ Ἀποθέωσις τοῦ Ὀμήρου ἀνεβίβασαν τὸν Ἱγγρ στὴν ἀνωτάτην βαθμίδα ἐν τῷ πνεύματι τῶν εἰδημόνων. Εἶναι ὅμως ἀλήθεια πῶς ἡ Ἀποθέωσις τοῦ Ὀμήρου, θὰ ἐκείριζε ἐκαστὸ τοῖς ἐκαστὸ ἂν δὲν ἦτο χρωματισμένη. Ἐν ἀπλούστατο σχεδίασμα θὰ μᾶς ἐδείκνυε ἐναργέστερα τὴν θαυμασιὰ τέχνη ποὺ διαλάμπει σ' αὐτὸ τὸ τόσο περιφρῶμο ἔργο.

«Κορώ.— Ὁ ἀπλοῦστερος, ὁ πιστότερος τῶν τοπογράφων καὶ ἐκείνος ποὺ βαθύτερα ἀπ' ὅλους ἐνοιώσε στὴν ψυχὴ του τὴν τέχνη καὶ τὴν ποίησι. Ἡ φύσις δὲν βρῆκε ποτὲ πιστότερον καὶ τρυφερότερον ἑασθή. Ἀπ' τὰ γλυκοχαράγματα ἦταν μέσα στὴ δρόσο καὶ παρεμύθιου τὸ ζῆπνημα τῆς γῆς. Ἀποτύπωνε στὸ πανί μὲ ἀμίμητη τέχνη, τὸ ἀνατρίχιασμα τῶν δένδρων ἢ στὸν γλωμὸ οὐρανὸ τῆς κοκκινάδας τῆς αὐγῆς.

Τὸ βράδυ ξαναχρῆστο καὶ ἡ φύσις ποτὲ σχεδὸν δὲν ἀποκοιμούντανε χωρὶς νὰ ἀποχαιρετήσῃ τελευταῖόν τὸν πολυφίλητό της ζωγράφον. Καὶ ὅταν τὸ χρυσὸ φεγγάρι ἀνέβαινε στὸν ὀρίζοντα, τὸν εὕρισκε ἀκόμα κοντὰ στὴ λίμνη. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ νεράιδες ποὺ τὸν καλογοῦνίζαν ἀφῆναν νὰ τῆς ζωγραφίσῃ καὶ οἱ σάτυροι δὲν τὸν σκιαζοῦνταν! Τέτοιοις ἦταν ὁ ἀπλὸς αὐτὸς Βιργίλιος, ὁ μέγας Κορώ, ὁ θεῖος Κορώ!»

Γ. Γ. Κάρ.

Ὅλες οἱ ἀλήθειες εἶναι γιὰ νὰ ἀκούωνται ἄλλ' ὅλες δὲν εἶναι καὶ γιὰ νὰ λέγωνται.

Κα ΔΕΦΑΝ

Ὅλοι ἀγαποῦν τὰ ζῶα, μόνον ὑπάρχουν καὶ κῆποι οἱ ποὺ δὲν ξέρουν ὅτι τ' ἀγαποῦν.

ΖΟΛΑ

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ ἓνα ἐχθρὸ εἶναι νὰ τὸν κάμῃ φίλον.

ΕΡΡΙΚΟΣ Δ'.

Ὁ καλὸς φίλος καὶ ἄριστος μουσικὸς Κίμων Μπελλας ἐκδίδει προσεχῶς ἐλληνικὸν μελοδραματικὸν ὑπὸ τὴν τίτλον :

Ἡ Γιαννοῦλα

ἢ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτομαγιάς

(εἰς πράξεις πέντε).

Μουσικὴ καὶ ποιήσεις τοῦ ἰδίου.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔλαβον ἀγγελίαν νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς ἐκδότας ἡμῶν κ. κ. Κ. Ζιβίδη καὶ Σα ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορότερα.

Ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ 16 ἀριθμοῦ τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς».

16. Ἡ ἀκούσιος θυσία τοῦ ἑαυτοῦ του γιὰ μιὰ κακὴ συνεννόησι.

17. Ἡ πραγματικὴ ἀξία. . . ἀ.λ.λ. καὶ ἡ στραβὴ τύχη.

18. Ἡ ἄφωτος ἐξομολόγησις περιπαθοῦς ἔρωτος. Χ. Α.

16. Ὅτι ἐκεῖνο ποὺ δὲν τοῦ χρειάζεται εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἄλλοι.

17. Πρῶτα τὸ μυαλὸ καὶ ἔστερα αἱ περιστάσεις.

18. Ὁ τόπος τῆς πρώτης φωνῆς ποὺ βγάζει ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔρχεται στὸν κόσμον.

ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΣ.

16. Ἐν πολέμῳ. Ὅτι θὰ φορευθῇ ἐκτιθέμενος ἀπορροιάτως εἰς τὰ β.λήμματα τῶν ἐχθρῶν.

17. Ἐκεῖνο ὅπερ κάμνει τοὺς μεγάλους ἄνδρας εἶναι ἡ μεγαλοφροσύνη.

18. Τὸ νὰ βλέπω τὸ καλὸν νικώμενον ὑπὸ τοῦ κακοῦ.

ΠΕΤΡΟΣ Κ.

Ἀλληλογραφία.

66. α. β. ἐνταῦθα. — Τί ἀκατανόμαστον τόλμημα. Ἐγράψατε δρᾶμα μὲ τὰ σωστά σας; Διὰ τὴν θέσιν τοῦ δράματος, δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ, ὅσον ὅμως διὰ τὴν ἰδικήν σας θέσιν, ὡς δραματικὸν συγγραφέως, καθόλου δὲν εἶνε εὐάρεστος. Καὶ τί πολλὰ ἔργασία. Ἄν θέλετε τὸ καλὸ σας, μὴν ἐπιχειρήσῃτε τέτοια φιλολογικὰ ἀστεῖα. Τὸ τραγουδάκι τῆς νεραίδας δὲν εἶνε ἄσχημον τεχνικώτατον καὶ διαχυέστατον, μὰ ἡ ἰδέα πολὺ ἀναμασσημένη.

67. Καμελιαν, ἐνταῦθα. — Τὸ «σωνέτο» τῆς φίλης σας—ὅπως καὶ ἡ ἰδίᾳ τὸ ὁμολογεῖτε—δὲν εἶνε δημοσιεύσιμον. Μὰ καὶ ἡ γλῶσσα, τί τρομερὸν κατασκευάσμα! Εἰς μίαν στροφὴν, μοῦ ἐξέσχισαν ταῦτιὰ πέντε (ἀρ. 5) ξένοι λέξεις, μὲ καταλήξεις ἐλληνικάς. Πολὺ ἀπαιτᾶται ἡ φύλη σας, ἂν νομίζῃ τὴν δημώδη, λεξιλόγιον κακοήγων ξενικῶν λέξεων.

68. Μ.Κ. ἐνταῦθα. — Μὲ συνεκίνησε πολὺ τὸ ποιηματάκι σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ. Ἐνῷ τὸ διάβασα, μοῦ ἤλθε στὸ νοῦ, πῶς θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα, ἄφιναν τῆς πέτρες, πέτρες.